

ΛΕΜΟΝΙ ΣΝΙΚΕΤ

«Γιατί δεν είσαι
στο σχολείο;»

Θ
ΟΛΕΣ ΟΙ ΛΑΘΟΣ
ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ
Θ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ALL THE WRONG QUESTIONS 3 –
“SHOULDN’T YOU BE IN SCHOOL?”

Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Όλες οι λάθος ερωτήσεις 3 –**

«Δε θα έπρεπε να είσαι στο σχολείο;»

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lemony Snicket

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Seth

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Σοφία Γρηγορίου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Lemony Snicket, 2014. Published by arrangement
with Charlotte Sheedy Literary Agency. All rights reserved.

© Εικονογράφησης: Seth, 2014. Illustrations published
by arrangement with Little, Brown and Company, New York,
New York, USA. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN: 978-618-01-1310-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN: 978-618-01-1311-2

Τεμάχθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΛΕΜΟΝΙ ΣΝΙΚΕΤ

«Δε θα έπρεπε
να είσαι
στο σχολείο;»

Εικονογράφηση: Σεθ

Μετάφραση:
Σοφία Γρηγορίου

ΠΡΟΣ: Ερατοσθένη
ΑΠΟ: ΛΣ
ΕΤΙΚΕΤΕΣ: Μουτζουρωμένη Ακτή, απολογισμοί• εμπρησμού, έρευνα•
Χάνγκφάιρ• παιδαγωγική• οικογένεια Χάινς, υποψίες για• και λοιπά
3/4
ΚΟΙΝ.: Ε.Α.Π. κ. γρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Ηταν κάποτε μια πόλη, ένας βιβλιοθηκάριος και μια πυρκαγιά. Όσο έμενα στην πόλη, με είχαν προσλάβει να εξιχνιάσω την πυρκαγιά και ο βιβλιοθηκάριος πίστευα πως θα με βοηθούσε να φέρω έναν εγκληματία ενώπιον της δικαιοσύνης. Κόντευα τα δεκατρία και είχα άδικο. Για όλα. Αντί να αναρωτηθώ: *Γιατί κάποιος να καταστρέψει ένα κτίριο όταν στην πραγματικότητα ήθελε να καταστρέψει ένα άλλο;* έκανα τη λάθος ερώτηση – τέσσερις λάθος ερωτήσεις, για την ακρίβεια. Αυτό είναι το χρονικό της τρίτης.

Ήταν ένα κακό πρωί σε μια καλή βιβλιοθήκη. Το κακό ήταν ο καιρός, που ήταν ασυγχώρητα ζεστός. Ο ήλιος έσκουζε τόσο άγρια, που όλες οι δροσερές σκιές είχαν κρυφτεί από τον φόβο τους, και τα πεζοδρόμια της Μουτζουρωμένης Ακτής, της πόλης όπου ζούσα, δεν ήταν μέρος να κυκλοφορούν αξιοπρεπή άτομα. Η βιβλιοθήκη, με την ξεκούραστη και δροσερή σιωπή της, ήταν το μόνο άνετο μέρος να περάσεις τις πρώτες ώρες της ημέρας.

Ο καιρός δεν ήταν το μόνο κακό εκείνο το πρωί. Υπήρχε ένας άντρας, ένας μοχθηρός εγκληματίας, ονόματι Χάνγκφαϊρ. Κάθε πρωί που έβρισκε τον Χάνγκφαϊρ ασύλληπτο ήταν κακό πρωί. Κρυβόταν κάπου στην πόλη, караδοκώντας και μηχανορραφώντας, και μαζί του κρύβονταν και μηχανορραφούσαν οι συνεργοί του σε μια οργάνωση ονόματι Απάνθρωπη Συμμορία. Πρόσφατα είχαν στήσει την επιχείρησή τους στην Κολοφωνική Κλινική, αν η φράση «στήνω επιχείρηση» μπορεί να σημαίνει «μετατρέπω ένα άδειο νοσοκομείο σε μέρος όπου μπορώ να φυλακίσω πολλά παιδιά για τους σατανικούς σκοπούς μου». Παρότι η Κολοφωνική Κλινική είχε καταστραφεί, ήμουν

σίγουρος ότι ο Χάνγκφαϊρ έψαχνε νέα τοποθεσία για οποιαδήποτε δολοπλοκία μαγείρευε.

Για τον λόγο αυτό, είχα αναλάβει να περνάω τα απογεύματά μου παρακολουθώντας το μόνο εναπομείναν σχολείο της πόλης. Είχα τα μάτια μου ανοιχτά για απαγωγές παιδιών. Δεν είχε απαχθεί κανένα· ούτε από τον Χάνγκφαϊρ ούτε από κανέναν. Τα περισσότερα είχαν φύγει ήδη. Το εργοστάσιο μελανιού, που κάποτε αποτελούσε το καμάρι της Μουτζουρωμένης Ακτής, είχε ξεθωριάσει και μαζί του είχε ξεθωριάσει και το μεγαλύτερο μέρος της πόλης. Το Μουτζουρωμένο Γυμνάσιο διέθετε μεγάλες εγκαταστάσεις, που εδώ σημαίνει ότι αποτελούνταν από ένα ψηλό και πλατύ κτίριο, που καμπύλωνε ελαφρώς σαν κοχύλι – μάλλον η αίθουσα εκδηλώσεων ή το γυμναστήριο – με μια ομάδα μικρών κτιρίων στη σκιά του. Κάποτε το σχολείο πρέπει να ήταν πολύβουο και πολυάσχολο μέρος όταν το κουδούνι σήμαινε τη λήξη της ημέρας. Τώρα παραήταν μεγάλο για τη μια χούφτα μαθητές που περπατούσαν ήσυχα ήσυχα στο γκρίζο απόγευμα. Κάποιοι μου φαίνονταν γνώριμοι από τη διαμονή μου στην πόλη. Κάποιοι άλλοι όχι. Όλοι τους έδει-

χαναν κουρασμένοι και κανείς τους δε μου ανταπέδιδε το βλέμμα. Ήταν μοναχική δουλειά η παρακολούθησή τους, αλλά δεν είχα μάθει τίποτα για τα σκοτεινά σχέδια του Χάνγκφαϊρ.

Ήλπιζα να έχω καλύτερη τύχη στη βιβλιοθήκη. Εκείνο το κακό πρωί διάβαζα δύο πράγματα που ήλπιζα να με βοηθήσουν. Το πρώτο ήταν ένα βιβλίο για το χαβιάρι και δε με ενδιέφερε ποιος το ήξερε. Το χαβιάρι είναι αυγά ψαριού, συνήθως οξύρρυγχου, είναι μαύρο και γυαλιστερό και σερβίρεται σε μικρές, λεπτές φετούλες ψωμιού σε πάρτι όπου δεν είσαι προσκεκλημένος. Ως εκείνο το πρωί, στα δεκατρία μου χρόνια, δεν είχα φάει ποτέ χαβιάρι κι ούτε με ένοιαζε να φάω. Διάβαζα το *Χαβιάρι: Αλμυρό κόσμημα της νόστιμης θάλασσας* με την ελπίδα να μάθω κάτι, μα τελειώνοντας την παράγραφο σχετικά με τα ειδικά ενυδρεία στα οποία βάζουν τους οξύρρυγχους όταν είναι μικροί, αναρωτήθηκα αν έκανα λάθος για ακόμα μία φορά.

Το δεύτερο που διάβαζα ήταν μυστικό. Είχε πάρει δέκα μέρες να φτάσει στα χέρια μου κι ήρθε χάρη στη σκληρή δουλειά κάμποσων ανθρώπων κοντινών

στην καρδιά μου, μα μακρινών στον χάρτη. Είχαμε διδαχθεί μαζί, σε κάτι που ο περισσότερος κόσμος θα αποκαλούσε μάθημα Ιστορίας, ότι ένας καλός τρόπος να κρύβεις πράγματα είναι μπροστά στα μάτια του κόσμου. Οι άνθρωποι συχνά ξεχνούν να κοιτάξουν μπροστά τους και, κάπως έτσι, είχα βρει κάτι κολλημένο με σελοτέιπ στο κάτω μέρος του τραπεζιού όπου πάντα καθόμουν. Είχε σταθεί δύσκολο να βγάλω το σελοτέιπ χωρίς να με πάρουν χαμπάρι και, αφού το αφαίρεσα από την κρυψώνα του και το ξεδίπλωσα ώστε να διαβάζεται ευκολότερα, κάθε τρεις και λίγο το γλιστρούσα κάτω από το βιβλίο για το χαβιάρι από φόβο μήπως με παρακολουθούν.

Ήταν ανόητο να το κρύβω. Δεν ήταν παρά ένα μικρό άρθρο εφημερίδας από τη μεγαλούπολη. Κανείς στη Μουτζουρωμένη Ακτή δεν ενδιαφερόταν. Κανείς εκτός από μένα.

Το έκρυπα όπως και να 'χε όταν πλησίασε ο βιβλιοθηκάριος. Δε γίνεται να έχεις αληθινά καταπληκτική βιβλιοθήκη χωρίς τουλάχιστον έναν καταπληκτικό βιβλιοθηκάριο, όπως δε γίνεται να έχεις αληθινά καταπληκτικό δωμάτιο αν δεν κλειδώσεις την πόρτα. Ο μο-

ναδικός βιβλιοθηκάριος –ή, όπως αυτοαποκαλούνταν, υπο-βιβλιοθηκάριος– της Μουτζουρωμένης Ακτής ήταν καταπληκτικός διότι ήταν ευγενικός και εξυπηρετικός χωρίς να γίνεται εκνευριστικός ή αυταρχικός. Αυτό το είδος ανθρώπου είναι είδος απειλούμενο με εξαφάνιση· έχει σχεδόν εκλείψει. Όποτε περνούσα χρόνο στη βιβλιοθήκη του, ήταν σαν να βλέπω ένα σπάνιο και παράξενο ζώο που μπορεί να μην έβλεπα ποτέ ξανά και, πράγματι, σε λίγες μερούλες, η βιβλιοθήκη τούτη, η μοναδική της Μουτζουρωμένης Ακτής, έμελλε να χαθεί για πάντα.

«Με συγχωρείς που σε διακόπτω, Σνίκετ», είπε ο βιβλιοθηκάριος με την πολύ βαθιά φωνή του. Το όνομά του ήταν Ντάσιελ Κουέρτι, όνομα νοικοκυρεμένο και κόσμιο που δεν ταίριαζε διόλου με την εμφάνισή του. Ως συνήθως, φορούσε ένα δερμάτινο τζάκετ διακοσμημένο με μικρά κομματάκια μέταλλο, ρούχο τόσο επικίνδυνο στην όψη, ώστε το μαλλί του Κουέρτι έδειχνε να προσπαθεί να τρέξει μακριά του. Δεν ξέρω τι όνομα θα του ταίριαζε. Το πρώτο που μου έρχεται στο μυαλό είναι Τρελομάλλης Τζακετάκιας.

«Δεν πειράζει», είπα ακούγοντας το θρόισμα της

εφημερίδας καθώς σερνόταν κάτω από το βιβλίο μου. Το άρθρο διηγιόταν την ιστορία μιας νεαρής γυναίκας που είχε συλληφθεί στη μεγαλούπολη για το έγκλημα της διάρρηξης. Η λέξη «διάρρηξη» δεν ήταν ο σωστός όρος, σκέφτηκα. Όχι, η αδελφή μου δεν ήταν διαρρήκτρια. Απλώς είχε μπει στο Μουσείο Αντικειμένων όταν το μουσείο ήταν κλειστό. Δεν ακουγόταν καλός λόγος να χάσεις κάποιον φυλακή, αλλά σύμφωνα με το άρθρο ήταν πιθανό να συμβεί.

«Ήθελα απλώς να ελέγξω αν είχες βρει ό,τι χρειαζόσουν», είπε ο Κουέρτι είτε χωρίς να προσέξει είτε παριστάνοντας ότι δεν πρόσεξε αυτό που έκρυβα. «Ήρθαν μερικά καινούρια λεξικά που σκέφτηκα ότι ίσως σε ενδιέφεραν».

«Ίσως κάποια άλλη φορά», είπα. «Προς το παρόν έχω βρει το βιβλίο που έψαχνα. Χαίρομαι που βλέπω τα ράφια τακτοποιημένα και πάλι».

«Ναι, ήταν μεγάλος μελάς να οργανώσω τα πάντα από την αρχή», είπε ο Κουέρτι, «αλλά τώρα τα συστήματα πυρόσβεσης και συναγερμού επιτέλους εγκαταστάθηκαν. Το χειριστήριο είναι ακριβώς εκεί, στη βορειοανατολική γωνία της αίθουσας, έτσι νιώθω

πολύ λιγότερο άγχος για τις απειλές που δεχτήκαμε».

«Τις ανέφερεις και στο παρελθόν αυτές τις απειλές», σχολίασα, «αλλά ποτέ δεν είπες τίποτα παραπάνω».

«Ναι», συμφώνησε ο Κουέρτι ρίχνοντας μια ματιά στο άρθρο στα γόνατά μου, «και όχι».

Αλληλοκοιταχτήκαμε. Θέλαμε και οι δύο να μάθουμε ο ένας τα μυστικά του άλλου και περιμέναμε και οι δύο τον άλλον να μιλήσει πρώτος. Αυτό είναι κάτι που συμβαίνει αρκετά συχνά, γι' αυτό τόσες φορές βλέπεις παιδιά και ενηλίκους να κοιτιούνται μέσα σε νευρική σιωπή. Θα μπορούσαμε να είχαμε μείνει εκεί για αρκετή ώρα, αλλά ένας σκόρος πέταξε στο πεδίο όρασης του Κουέρτι και αυτός τον κοπάνησε με ένα καρό μαντίλι. Ο Κουέρτι ήταν θηρευτής του σκόρου που είναι γνωστός με το όνομα Πολτοφάγος Σκόρος Φάρνσγουορθ, καθώς ο Πολτοφάγος Σκόρος Φάρνσγουορθ είναι θηρευτής χαρτιού. Φαινόταν μάχη που θα συνεχιζόταν για αρκετό καιρό χωρίς να υποχωρήσει ούτε ο ένας ούτε ο άλλος.

«Αφού είσαι ικανοποιημένος», είπε ο Κουέρτι καθώς ο σκόρος ξέφευγε από την επίθεσή του, «θα φύ-

γω και θα σε αφήσω στην ησυχία σου. Εκείνη η νεαρή ίσως χρειάζεται τη βοήθειά μου».

Πετάχτηκα όρθιος. Ακόμα και διαβάζοντας δυο πράγματα ταυτόχρονα, σκεφτόμουν κάτι ολότελα διαφορετικό. Αυτό το κάτι ήταν ένα κορίτσι, ψηλότερό μου ή μεγαλύτερό μου, ή και τα δύο. Είχε φρύδια παράξενα, καμπυλωτά και κουλουριασμένα σαν ερωτηματικά, και ένα χαμόγελο που ίσως σήμαινε τα πάντα. Τα μάτια της ήταν πράσινα, τα μαλλιά της τόσο μαύρα, που μπροστά τους το χαβιάρι φάνταζε μπεζ, και στην κατοχή της βρισκόταν ένα αγαματάκι πιο μαύρο ακόμα. Το άγαλμα παρίστανε ένα μυθικό πλάσμα ονόματι Βομβίζον Τέρας, που ατένιζε με τα σκαμμένα, μοχθηρά μάτια του όλες τις σκοτούρες που συνωστιζονταν γύρω του. Ο πατέρας του κοριτσιού είχε μπλεξίματα, αφού τον είχε πιάσει ο Χάνγκφαιρ, κι εκείνη είχε προσπαθήσει να τον σώσει κάνοντας θελήματα για την Απάνθρωπη Συμμορία με αποτέλεσμα να μπλέξει και η ίδια. Είχα υποσχεθεί να τη βοηθήσω, αλλά είχα αρκετό καιρό να δω κι εκείνη και το άγαλμα. Το κορίτσι και η υπόσχεση που είχα δώσει πλανιόνταν στη σκέψη μου ό,τι κι αν διάβαζα, και το όνο-

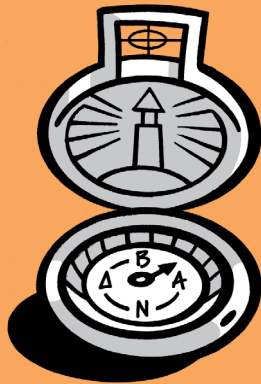
μά της πλανιόταν στα αυτιά μου σαν το τραγούδι που έπαιζε σε ένα παλιομοδίτικο γραμμόφωνο και σε ένα μουσικό κουτί που είχε αφήσει πίσω του ο πατέρας της. Δεν ήξερα ποιο τραγούδι ήταν, μα μου άρεσε.

Έλινγκτον Φέιντ. Έλινγκτον Φέιντ. Έλινγκτον Φέιντ.

Δε θα είναι εκείνη, είπα στον εαυτό μου τρέχοντας στην είσοδο της βιβλιοθήκης. Δεν ήταν. Ήταν η Μόξι Μάλαχαν, μια εξαιρετη δημοσιογράφος και καλή φίλη. Φορούσε ένα καπέλο που έμοιαζε με μικρό α και κρατούσε μια γραφομηχανή που δίπλωνε στη θήκη της και που μπορούσε να δακτυλογραφήσει όχι μόνο το άλφα αλλά και όλα τα υπόλοιπα γράμματα. Ακούμπησε το βαλιτσάκι στο πάτωμα με μια μικρή γκριμάτσα πόνου. Το μπράτσο της ήταν ακόμη τυλιγμένο σε επιδέσμους μετά την πρόσφατη συνάντησή της με κάποια που χειριζόταν επιδέξια τα μαχαίρια.

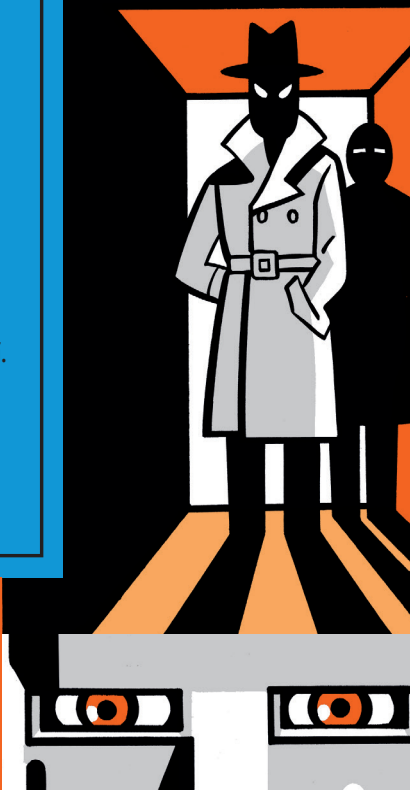
«Τι νέα, Μόξι;» είπα.

«Χαίρομαι που σε βλέπω, Σνίκετ», αποκρίθηκε. «Μήπως είσαι απασχολημένος να κάνεις ό,τι κι αν είναι αυτό που κάνεις;»

**ΠΡΟΤΟΥ ΣΚΕΦΤΕΙΣ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΕΙΣ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ,
ΚΑΝΕ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ
ΤΙΣ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ:**

- 1.** Σου μυρίζει καπνός;
- 2.** Βρίσκονται μαθητές σε κίνδυνο;
- 3.** Υπάρχει ένας μάρτυρας σε μια υπόθεση εμπρησμού αλλά φαίνεται ότι έχει εξαφανιστεί. Επίσης, αυτά τα ενυδρεία είναι άδεια. Κι αυτά τα βιβλία έχουν λευκές σελίδες.
- 4.** Για μισό λεπτό. Τα τελευταία δεν είναι ερωτήσεις. Μα τι συμβαίνει επιτέλους;

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Από II ετών

ISBN: 978-618-01-1310-5

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16550